

ÂSİYE OLMAK

8

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn.

Allah'a davet vazifesini görevi kabul etmiş, Âsiyeleşmek isteyen Müslüman hanımefendiyi konuşuyoruz. Bu Müslüman hanımefendinin elbette ilim, iman, ihlâs, eğitim gibi halletmesi gereken sorunları var. Ama Âsiyeleşerek Ümmet'inin bağrında muhabbet oluşturacak, kıyamete kadar anılmayı isteyen bir hanımefendinin evlilik dünyası ile ilgili bir cihada da hazır olması gerekir.

Evlilik, davetçinin belki de zalim düzenlerden, kâfirlerden gördüğünden daha büyük bir sıkıntı noktasıdır. Kitabımız Kur'an-ı Kerim'in verdiği örnekler -en büyük örnekler peygamberlerdir-peygamberler üzerinden incelendiğinde, davetçilerin büyük bir aile mücadelesi verdiklerini görüyoruz. Davetçi olarak Musa aleyhisselamı hatırlıyoruz, hemen aklımıza Firavun geliyor. Bir davetçi olarak Nuh aleyhisselamı hatırlıyoruz, bu sefer eşi aklımıza geliyor.

Aile sahibi olmak, insan olmak demektir. Davetçinin, Âsiye'nin göklere yükselip meleklerle, yerin dibine inip cinler ile iş yapacak hâli yok. Toprağın üstünde dolaşacak, yürüyen, yiyecek, konuşan insanları davet edecek. Davetçi insandır. İnsana ses ulaştırmaya çalışmaktadır. Bu da ne demek? Davetçi, hayatın içinde bir insandır.

Hıristiyanlar, davetçilerini yani din adamlarını, -din adamı kelimesi bizim dinimizde yoktur. Çünkü herkes dininin adamıdır. Hıristiyanlar kendi işlerini yapıp dini papazlara pazarladıkları için "din adamı" diye bir kavram icat etmişlerdir- hayattan kopardılar. "Ruhbanlık" denen bir kurum oluşturdular. Kitabımız Kur'an

وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ

"Ruhbanlık icat ettiler, uydurdular. Biz onlara böyle bir şey emretmemiştik.

مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ

"Biz böyle bir şey emretmedik." buyuruyor.

Bizim dinimiz ise, İslam'ımız, Şeriat'ımız Allah'a davet eden kadın ve erkeklere "hayattan kopun" demiyor. "Hayatın içinde olun" diyor. Hayattan kopmuş birisi, Allah'ı nasıl çağıracak? Melekleri mi çağıracaksınız, ölüleri mi çağıracaksınız? İçinde yaşadığınız insanları Allah'a davet edebilirsiniz. Bu sebeple davetçi, hayatın içinden insandır. Hayat en yüksek oranda aile ile ortaya çıkar. Doğal bir aile hayatı, doğal bir dünya hayatı demektir. Münferit dağ başında yaşayan veya toplumdan kopmuş köprü altında yaşayan, arkadaşı vesairesi olmayan insanlar zaten toplum tarafından sorunsuz insan kabul edilmezler ki o çıkıp da "haram işlemeyin" dediğinde, insanlar "peki işlemeyelim" desin.

Peygamberler Allah'a davetçilerin en büyükleridir ve örnekleridirler. Bizim Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem de davetçilerin imamıdır. Allah'a davetin en büyüğüdür. Kur'an-ı Kerim'de "Onu örnek alın, ona göre yapın" dendiğinde bize Ahzap Sûresi'nde tembih ediyor.

En büyük önderler, davet liderleri peygamberlerdir dedik. Peygamberleri anlatırken Kur'an-ı Kerim,

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُم أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً

Peygamber Efendimiz'e söylüyor. "Senden önce de peygamberler gönderdik, onlara da eşler ve çocuklar verdik." Bundan şu anlaşılıyor:

Bir; Sen ve diğer peygamberler aynı kategoridesiniz, aynı sistem üzerindesiniz.

İki; Sizi biz mabede çekilip ibadet eden birisi olarak göndermedik. Hanımın olacak, çocukların olacak. Diğer peygamberler de öyleydi. Sevgili Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem de öyleydi. Birden fazla hanımı oldu, birden fazla çocuğu oldu, torunları oldu.

Hayatın içinde olmanın en büyük göstergesi, aile sahibi olmaktır. Aile sahibi olduğu zaman insan, mürüvvet sahibi olmuş olur.

Üç; beş istisnası olur bunun. Ama Allah Teâlâ insanlık kalitesinin yüksek olduğunu, peygamberlerin vasıflı insan olduklarını anlatmak için, "onların eşleri ve çocukları vardı" diyor.

وَجَعَلْنَا لَهُم أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً

Çocukları olmuş olması, hanımları olmuş olması, hayatı tanıdıklarını, hayatın içinde olduklarını gösteriyor. Aksi takdirde peygamberler ve peygamberlerin mesleğini yerine getirmekle şereflenmiş olan davetçiler erkek olsun kadın olsun eşi yok, çocuğu yok, yemek yapmıyor, çamaşır yıkamıyor, şunun bunun sadakası ile geçiniyor, çalışmıyor, işi yok, insanlara çıkıp diyor ki "namaz kılın, oruç tutun, sabah namazına kalkın." Bu davetin kabul olma oranı % 1 bile değildir.

Hiçbir derdi yok. Eşinden sıkıntısı yok, eşi yok çünkü. Çocuk sıkıntısı yok çünkü doğurmamış, baba olmamış anne olmamış. Yemek pişirmiyor, komşu ziyareti derdi yok. Evi nerede belli değil, yurdun bir kenarında bir barakada yatıyor. Giren çıkan kim belli değil. Çıkıyor bayanlara "bacılar, hepiniz tesettüre bürünün." diyor. "Senin gibi biz köşede bucakta kalmış birisi değil ki kaynanamız var, kaynatamız var, kayınçomuz var, yeğenimiz var hayatın içindeyiz biz" diye kendileri dilleri ile söylemeseler dahi, içlerinde şeytan bu hissiyatı oluşturur. Papazların ruhbanlık hayatı gibi hayat yaşayan birisi çıkıp da konuştuğu zaman, Allah'a davet ettiği zaman boş konuşmuş olur. Ama kendi üç-beş çocuk büyütmüş bir anne, beş-altı tane torunu ile beraber hayat yaşayan bir baba, dede konuşmaya görsün kulaktan girer, beyinde iz yapar.

Şu örneği çok ciddi bir şekilde ilerdeki hayatınızda araştırmanızı tavsiye ederim. Râbiatü'l Adeviyye isimli bir hanımefendi vardır. Abbasiler Dönemi'nde, Harun Reşit Dönemi'nde yaşamış hakikaten istisna bir kadın. Eşi benzeri yoktur. Yani ömrünü ibadete adanmış, onun hayatına dair bildiğim şeylerden örnek veriyorum. Yirmi saate yakın ibadet eden, dört saat uyuklayan, bir kaşık yemek ancak yiyen enteresan bir hayatı var. İbadette i eşi benzeri yok.

Bu kadar zamandır benden ders dinliyorsunuz böyle hayranı olduğum hâlde, kıyamet günü de Allah beni şefaatine kavuştursun diye temenni ettiğim hâlde bir kere size onu örnek göstermedim. Çünkü uçuk bir şey, örnek alınamaz. Hayatla bir ilgisi yok. Ama Âsiye örnek alınır bir kadın. Çünkü imanı onu nereden nereye taşıdı. Meryem örnek alınır, Yahudi kitlesini karşısına alıp cihat etti. Hatice radiyallahu anha örneğin örneği zaten. Bir mücadelenin içinde. Râbiatü'l Adeviyye, Kûfe'de veya Basra'da bir kulübeye çekilmiş, iki kaşık yemek ile gün geçiriyor. Sabaha kadar ibadet ediyor, akşama kadar ibadet ediyor.

Böyle bir mücadeleyi yapmak zor değil ki. Ama çocuklarına bakan, torunlarına bakan, rızkı için tarlada çalışan, sonra akşam eşinin dertleri ile uğraşan, hasta çocuğu için tedavi ile uğraşan, kaynanasının hizmetine giden hayatın içinden gelen kadının kürsüye çıkmasına gerek yok onun o görüntüsü zaten derstir. İnsanlar uçuk örnekleri, ulaşamayacakları örnekleri tesir edecek bir örnek olarak görmezler, göremezler. Cebrail aleyhisselamı taklit etmek isteyen oldu mu aranızda hiç? “Yahu şu Arş’ı taşıyan meleklerden biri gibi olmayı diliyorum” diyen oldu mu? Olamazsın ki. Ama Âişe’yi, Hatice’yi, Nesibe’yi, Zeynep’i örnek al alabildiğin kadar.

Nasıl örnek almazsın ki? İşte insan, işte fakirlik içinde geliyor, işte eşinin hizmetini yapıyor, işte çocuklarının hizmetini yapıyor, işte Uhud’a da gidiyor. Yapılabilir bir şey. Cebrail aleyhisselam örnek alınamaz. Türümüz aynı değil bir defa. Aynı sınıfın yaratıkları değiliz. Ben uyuyorum o uyumuyor ben yiyorum o yemiyor, benim nefsim var onda nefis yok nasıl yarışacağız ki? Bir at ile bir leyleği yarıştırmak olur bu. Biri yoldan gitmek zorunda, biri havada uçup gidiyor. Yarış olmaz. Bu yüzden Allah’a davet eden kadın ya da kendisini Allah’a davet için ayırmış mücahide kadın, toplumdan kopmuş kadın değildir. Toplumun içinde bir kadındır. Ama toplumun içinde ezilerek değil toplumu yönlendiren bir vasıfta bulunmak kaydı şartı ile elbette.

Toplumun içinde bulunmanın en önemli göstergesi de, toplumun özü olan aile sahibi olmaktır. Bu anlattığım konuda esasen erkek ve kadının bir farkı yoktur. Sorun üç aşağı beş yukarı aynı sorundur. Aile içerisinde herkesin bir anne babası var zaten. Başka türlü dünyaya gelemeyeceksin. Daha sonra bekâr mı evli mi diye bir ayırım var. Evlinin içinde mutlu bir evlilik, mutsuz bir evlilik var. Evliliğin devamı var. Erkek ve kadın için ölüm veya boşanma nedeni ile dul kalma var. Çocuk yaratılmış evlilik var, çocuksuz evlilik var. Çocuklu evlilikte çocukların anneye babaya itaat eden çocuk olmaları var, sorunlu çocuk olmaları var. Günahkâr, âsi, dertleri olan, hastalığı özü bulunan çocuk olması bunların her biri davetçi açısından ele alacağımız şeylerdir. Bir davetçinin bu tip şartları hesap ederek yola çıkması gerekiyor. Yani davetçisin sen, sertifika aldın, “Ya Allah” diyip yola çıktın, “yetiş Meryem geliyor” dedin melekler de yolları açtılar, sen gittiğin yerde her şeyi dümdüz ettin. Hiçbir zaman böyle olmaz. Peygamberlere bile böyle olmadı zaten.

Peygamberlere bile Allah Teâlâ barikat üstüne barikat koydu. En büyük barikatları da peygamberlere koydu. İnsanların iman, amel, cihat seviyeleri aşağıya doğru indikçe barikatlar da küçüldü. Ebubekir’in önüne Peygamber aleyhisselamdan sonra bütün Medine’nin istila edilmesi gibi bir engel koydu. Osman’ın önüne daha enteresan bir imtihan koydu. Ali, imanı büyüyünce önünde dağlar gibi engel gördü. Ama cennet o engellerin önünde yükseldi, yükseldi, Arş’a kadar uzandı elbette.

Kadın veya erkek bir şey değişmiyor. Davetçi, sorun aşan insan demektir. Sorunlara takılmayan insan demektir. Medyenli iki kızı örnek alan birisi dünya sıkıntıları, ahiret endişesi, bunların hepsinin yanında bir de barikatlar ile karşılaşacak, tümsekler ile karşılaşacak. Bunların hiçbirine takılmamış olacak. Evet, yara alacak, ezilecek, düşecek, ayağı kırılacak ama o, ilk günkü heyecanını kaybetmeyecek.

Ailede belli sorunları sayıyoruz. Mesela çocuk olur, çocuğun sağlık sorunu olur, bunlar davetçiyi ilgilendiriyor. Bugün bir kadıncağız elli tane bayanla ders yapacak, davetçi bir hanımefendi, Medyenli İki Kız Ekolü’nden gelmiş bir hanımefendi elli tane bayan ile Bakara Sûresi tefsirini okuyacaklar, bayanların biri on kilometreden, biri yirmi kilometreden geldi. Tam ders halkası oluştu, o da hazırlandı, çantasını hazırladı, dersini çalıştı. Çocuk tuttu elektrik ile oynarken mutfakta yangın

çıkardı. “Yansın ben dersten sonra söndürürüm mutfağı” diyecek hâli yok. Çünkü aynı zamanda da annedir. Aile sahibidir. Elli kişi öbür sokakta bekliyorlar. Davetçi hanımefendi ders yapacak. Evi böyle bıraksa caiz değil. Sabahleyin derse çıkıyordu, kaynanasını çağırmişti “gel bebeğime bak” demişti. Üç aylık bebek orada bekliyor, üç aylık bebeği olan bir kadın olarak Allah için dünyayı feda etmeye hazır. Bebeğini de kaynanasına, yeri gelecek komşusuna veyahut büyük ablasına bıraktı, derse gidiyor. Çocuk birden bire ateşlendi.

Bir anne. Davetçi ama anne aynı zamanda, üç aylık bebeğini bırakıp tefsir dersine gitmesi sahabe de olsa çok zor. Caiz değil zaten. Yani birisine Bakara Sûresi’nden tefsir dersi yapacaksın diye üç aylık bebeği ölmek üzere bırakıp gidemezsin ki. Tam feracesini üzerine atarken, çarşafını giyerken çocuğun birden sesi kesildi “yetiş çocuk ölüyor herhâlde” dendi. “Bir kere yola çıktık biz” diyemezsin. Merhametsizlikten zaten bereketin kalkar senin. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in hadis-i şeriflerini incelerken gördük. Çocuğun biri ağlıyor, arkada annesi üzülür diye “Namazda uzun sûre okumuyorum.” diyor. Herhâlde hiçbir davetçinin ashâbı kiramın kadınlarından daha büyük davetçi olacak hâli yok.

Dolayısı ile davetçinin bir çocuk sorunu var bu doğal bir sorundur. Çocuksuz olsun, davetçi evlenmesin. Bu istisna. Doğal bir örnek değil bu. İnsanlar bu sefer etkilenmezler. Şimdi siz nasıl burada ayetler, hadisler öğreniyorsunuz, on tane, yirmi tane hadis ezberliyorsunuz, “bunları kullanacağız” diyorsunuz, tefsir dersi öğreniyorsunuz, fıkıh öğreniyorsunuz, insanlara tesettür konusunu, ilmihâl konusunu anlatmaya hazırlanıyorsunuz. Kendiniz için de yirmi sene sonra aile planlaması yapmanız lazım. Allah’ın kaderinde size yuva kurmak yok ise yok. O ayrı bir konu. Bu istisna. Evlendin otuz sene çocuğun olmadı, bu istisna bir durum. Evlendin, on beş gün sonra boşandın, yirmi gün sonra eşin öldü. Bunlar istisna durumlar. Ama senin “yirmi sene sonra inşallah şu noktaya geleceğim, tefsir bitirmiş olacağım, fıkıh bitirmiş olacağım” diye planının yanında, aynı şekilde Müslüman bir davetçi olarak, Âsiyeleşmek isteyen, Meryemleşmek isteyen bir hanımefendi olarak, doğal hayatın gereği olan aile planlamasını da yapman gerekir.

Mesela ailede karşımıza çıkacak sorunlar konusunda kadın erkek ayrımına ihtiyaç hissetmiyorum. Bir- iki farklı mesele var onları zikredeceğim. Onun dışında davetçinin kadın da olsa erkek de olsa sorunu aynıdır. Şimdi bir davetçi hanımefendi evlendi, aile kurdu, emekli olacak hâli yok. Esas şimdi başladı davet zaten. Çünkü doğal sertifika almış oldu, sözü dinlenirlik belgesi almış oldu.

Evet, talebe yetiştirirken evliliğe çok ihtiyaç yok ama yaşlı başlı insanların senin sözünü dinlemesi için senin evlilik tecrüben olup olmadığını bilmeleri gerekir. Aksi takdirde seni “bekâra kadın boşamak kolaymış.” diye akıllarından çıkartacaklar. Ama burada büyük bir sorun var. Senin yaptığın işi, davet işini, Allah’a daveti “Ne yapıyorsun sen? Diyanette görevli misin?” diyen bir erkek ile evlendin. Ne yapacaksın?

Davetçi olmaya karar vermek kolay. Ama senin yaptığın işi, yapmak istediğin Allah’ın dinine, Şeriat’ına hizmeti “Ne yapıyorsun sen, sen diyanette hoca mısın? Devlet hocaya bu kadar maaş veriyor vergilerini de biz veriyoruz zaten” diyen bir adam ile bir davetçi nasıl bir evde yaşarlar? Biri yaptığı işi Âsiye’nin uzantısı olarak görüyor. Öbürü de “sana ne” diyerek bakıyor. Evet, eşi namazlı, oruçlu, Kur’an okuyan adam “kadın dediğin evde oturur” diyor. “Kocaları götürsün, camilerdeki hocalardan öğrendirsin” diyor. Ya da “madem gidiyorsun çocuğu bana bırakıyorsun bari maaş

versinler sana” diyor. Sen maaş alsan bereketi gidecek, Âsiye olamayacaksın ki, hoca olacaksın o zaman. Hocalık başka, Âsiyelik başka.

Demek ki aile kuruyorsun, aileyi kurunca çok büyük bir sorun karşında dağ gibi bekliyor. Nasıl bir eşin olacak? Senin hayatının % 50’si ondan ibaret. Eğer eşi ile uyumlu bir davetçi ortamı oluşturamazsa insan tıpkı bir insanın bir gözü bir kulağı, bir eli, bir ayağı yok gibi olur. Veyahut da senin eşin sana hiç karışmıyor, çünkü meyhaneden gelmiyor. Evde göremiyorsun ki, adam sağda solda dolaşiyor. Sen insanlara “Allah’a gelin ey insanlar. Muhammed aleyhisselam bizi kurtaracak gelin” diyorsun,”kocanı niye kurtarmıyorsun” diyorlar sana. Şeytan hemen hiçbir örnek kalmamış gibi, senin kocanın fotoğrafını onların gözünün önüne koyuyor. “Bak senin bir defa kocana sözün geçmiyor, sen kocanı delirttin bize vaaz veriyorsun” gibi sözler söylüyorlar. Bunları inşallah duymazsınız ama sizden önceki Allah’a davet için yola çıkanlar hep bu sözleri duydular. Duymak zorunda kaldılar.

Bundan da anlaşılıyor ki, ciddi bir eş niteliği sorunu muhakkak davetçinin karşısına çıkar. Ama Allah sana bir yuva nasip etti. Hocandan dua almıştın, bir garibanın duası tesir etti, kocan kalkıyor “ben bulaşıkları yıkarım, çocuğun altını değiştiririm ben, sen çabuk git elif cüzü öğret kadınlara, sen merak etme evi” diyor. Öbür gün çocuk hastalanıyor “ben götürürüm bebeği doktora sen git başkalarının çocuklarına hayır yap, ben işe gitmem bugün bu işi hallederim” diyor. Büyük çocuğun sen geliyorsun, evi tertemiz yapmış, senin görevlerini yapmış “Allah Allah bu eve hizmetçi mi geldi?” “Yok, annem Allah için hizmet ediyor, annem evde rahat etsin” diye çocuğun hizmet ediyor.

Kaynanan geliyor, kaynatan geliyor, senin elini öpmeye kalkıyorlar. “Kızım senin sayende cennete gireceğiz, sen Allah’a davet ediyorsun “ diyorlar. Olur mu böylesi? Neden olmasın. Allah bu, dilediğini yaratır. Ama bu, bin insandan bir kişinin ya karşılaşacağı ya da karşılaşmayacağı bir şeydir. Yoksa “Allah için zorluk yok.”

وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ

Kur’an öyle söylüyor. Allah için zor bir şey yok ki.

Hatırlıyorsunuzdur, derste bugün konuştuk. Ömer Bin Hattap radiyallahu anh, kızı Hafsa’nın yanında bir gün dua ediyor. “Allah’ım” diyor. “Bana hem şehitlik nasip et hem Medine’de olacak” diyor. Medine’de savaş yok, savaşılan bir yer değil Medine. Şehitlik istiyorsan, uzaklara çıkacaksın. “Baba bu ne biçim dua, hem şehit olacağım diyorsun hem de Medine’de Peygamber’in yanında olacağım diyorsun. Böyle şehitlik olur mu?” diyor. “Allah isterse yapar kızım sen merak etme” diyor. Yaptı mı da Allah? Yaptı.

Şimdi davetçi hanımefendinin böyle bir aile hayatı olabilir mi? Niye olmasın ki? Ama bu sefer kendi sağlık sorunu da çıkabilir. Kendisi de bir sağlık sorunu ile karşılaşabilir. Tamam, her şey yerli yerinde iki yüz elli kişilik fıkıh dersi vardı, bayanlar yeniden Şeriat’ı öğrenmeye başladılar. Tesettüründen, abdestinden orucuna kadar icazet vermeye hazırlandı. Yirmi tane hanımefendiye fıkıhtan icazet verecek. Buhari Şerif ezberlenmeye başlandı. Aman Allah’ım yani gökler yere indi de, bütün melekler yere doldu sandı. O kadar mutlu olduğunda, hanımefendi ufak bir sancıdan dolayı bir gün doktora göründü bir daha hastaneden çıkmadı. Bu da mümkün.

Bunların tamamında bir büyük sloganımız var. “Biz zaten kaderimizin peşindeyiz, itirazımız yok” Kader bize “göklere asılı kalacaksın” dediyse asılı kalırız. “Kömür ocağında kömür olacaksın sen”

dedi ise Allah yazdı kaderi bana, niye olmayayım ki ben? Ben Rabb'imın yazdığı kadere kul olarak teslimim zaten. Benim bir sıkıntım yok. Ama bir planlama ile yol almak gerekiyor. Aksi takdirde şeytan her olayda insanı delirtir. Evliliği gecikir "Ben Allah'ın iyi kulu olsam evlenirdim" der. İki de bir gelen giden bir işi yokmuş gibi "niye evlenmiyorsun" der. "Yahu size ne benim evliliğimden" diyemezsin. Toplum baskı yapar. Evlendin "kocan niye şöyle yapmıyor, hanımın niye böyle yapmıyor" diye davetçiyi bunaltır. En yakın akrabaların, hısımların, kaynanan, kaynatan seni normal insan yerine koymaz.

En basit örnek vereyim hanımefendiler. Bildiğim müşahhas örneklerden zikrediyorum. Mesela bir evin üç oğlu var. İki işte inşaatçı, şununla bununla falan evlenmiştir. Bir tanesi de hafize bir kız ile evlenmiştir. O kızcağız da Arapça biliyordur. Hatta evleneceği zaman kızcağız "bakın ben bu kadar yıldır Şerait tahsili görüyorum. Ben anne olacağım, kadın olacağım ama benim bulunduğum yerde bir ufak medresem de olması gerekir. Yoksa bu emeklere yazık olur, hocalarım benimle senelerdir uğraşiyor." diyor. Kaynanası "tabii ki kızım, bizim evimize de bereket gelir zaten. Medrese, yemekler, çaylar benden kızım." der. Ne kadar güzel. "Tamam, hemen düğünü yapalım" demiştir. Sonra hanım kız "elhamdülillah medresemiz de olacak, bir de kocam olacak. Ya Rabb'i ne günler" deyip sevinerek evlilik hemen bu ay olsun diye düşünür, medrese taşıyacak ya şimdi.

Eve gitmiştir ki bütün eltileri ile oturmuşlardır. Kocasını müteahhit olan eltisi bakıyor ki kolunda bilezikler, kaynana ona daha çok hürmet ediyor, çok değerli bir hanımefendi olarak görülüyor. Fakat sonrasında bizim evimizin bereketi olacaktı, sevaplar yağacaktı evimize diye konuşulanlar uçup gider. Bu hep üçüncü sınıf, adam yerine koyulmuyor. İmtihan bu. "Kızım biraz da bizim ev ile ilgilen, ne yapıyorsun sen. Hep milletin kadınlarını okutuyorsun." Dediklerinde "Öyle dememiştiniz." dersin, onlar da "dedik ama Sultanahmet Camisi aç bizim evimize de demedik. İşte ara sıra okut, Kadir Gecesi okut, Mevlit Kandili'nde mevlit oku."

En basit örneği zikredeyim. Birisi üzerinde bildiğim şeyi anlatıyorum. Sanal bir şey anlatmıyorum. Bir hocahanım genç, yeni evlenmiş. Evliliklerine ben de aracı oldum ve Suriye'de Buhari icazeti almış bir kızcağız. Yani ben, kabul etse önünde oturur ders okurdum. O şekilde icazet almış bir hanımefendi. Bir miktar evliliği gecikmişti. Yani evlendiğinde yirmi sekiz yaşlarında idi. Çok iyi Arapça biliyor, mükemmel hafız, yedi bin hadisi Buhari'den senetleri ile okuyordu. Yani Türkiye'de böyle örneği yok hanımefendinin. Sonradan evlendiği taraf, bana "tanıyor musun tanışıyor musun" diye sorduklarında dedim ki; "oğlunuz ve eviniz başına bela almasın. Bu kız ile evlenmesin." dedim. "Niye?" dediler. Dedim ki "Bu bir mücevherdir. Siz bunu bir kulübede tutarsanız, yazık günah. Allah sorar bunu size. Ben olsam evlenmezdim onunla" dedim. "Bu yürüyen bir peygamber. Bunun siz nasıl kıymetini bileceksiniz" dedim. Kayınpederi olacak adam "Ne diyorsun sen?" dedi. "Bizi ne zannettin biz malımızı, canımızı feda ederiz bu iş için." diyerek büyük büyük konuşular.

Neyse, "ben ikaz ediyorum" dedim. Çocuk iyi, kaliteli biri. Yani öyle âlim değil ama çocuğun da maşallahı var. Güzel bir delikanlıydı. Güzel bir tören ile evlendiler. Hatta kızcağız düğün yapmayı kendisine uygun görmedi "düğün istemiyorum" dedi "şahitler gelsin, yemek yedirin, düğüne vaktim yok benim" dedi. Yani kızcağız düğünü israf gördü. Çok mükemmeldi. Ben de bulundum.

Aradan birkaç ay geçti, kızcağız bir gün beni aradı. "Hocam delirmek üzereyim bana yardım et" dedi. "Hayır olsun" dedim. "Eşimle bir gelebilir miyiz?" dedi. "Buyurun gelin" dedim. Şimdi kaynanası ve kaynatası geldi. Anlattıkları şeyi anlatıyorum, sağa sola ilan etmiş "biz Nureddin Hoca'nın şahitliği ile dünyanın en iyi kadınlarından birini oğlumıza aldık." Yılın belli günlerinde

çevreye ilan etmiş “bugün büyük ilmi gün var. Mesela bir yılda beş tane on tane -artık tam ayrıntısını bilmiyorum- ilmi toplantılara karar vermişler. Bu kızcağıza da “sen de hazırlan kızım filanlar gelecek, onlara sonra yemek verecekler ama önce sen bunlara donan bakalım” demişler.

Kız da oturmuş güzel hadisler, seminerler hazırlamış, kalabalığın önünde gelmişler, çıkarken salon görevlisi “nereyi okuyacaksın” demiş. “Ne okuması ben ders yapacağım” demiş. “Delirdin mi kız sen ne dersi, bizi buraya ilahi okuyacaksın diye çağırdılar” demiş. “Ne ilahisi?” Hayatta okumadım ben böyle bir şey” demiş. “Okuyacaksın ilahi oku, okumayacaksın biz yemeğimizi yiyelim” demişler ve yemek yemişler. “Ben ilahi bilmiyorum” demiş.

Bir toplantı daha olmuş. Öbür toplantıda “mevlit mi okuyacaksın, ilahi mi okuyacaksın” diye sormuşlar. İlahi bilmiyor ya “bari mevlit oku” demişler. O toplantı da dağılmış. Üçüncüsü olmadan kızcağız beni aradı. Babasını aradım. “Yahu hocam sen demedin mi dinine hizmet edecek bu.” “Salon tuttum ben, deli bu kadın” dedi.

Baktım ki; bu kızcağız Ebu Hureyre gibi bir şey. Ama bu adam din deyince mevlit ve ilahi anlıyor. Kavramları aynı kullanmıyor ki. O kızın hayatı bitti. Eşini seviyor, eşi onu seviyor. Eşinin hiç ilgisi yok ailesi ile. Eşi de “Yahu hocam bana şoförlük versin ben onu dolaştırayım sağa sola” diyor. Eşi hürmet ediyor. Fakat anne baba ceberut, dindar adamlar göndermiyorlar. Adam ilahisiz gün geçirmeyen, takva bir adam. İlahi okuyor akşama kadar, mücahit.

Şimdi zannetmeyin ki gâvur, içkici, sarhoş bir kocan oluyor, kaynatan oluyor. Bir de böylesi oluyor. Yani, aynı dilden konuşmuyorsun; sen “din” diyorsun o “mevlit” anlıyor. “Cennet” diyorsun “şol cennetin ırmakları” diye bir ilahi anlıyor.

Evlilik, başlı başına bir imtihan. Bu imtihan davetçinin de karşısına çıkacak. Çünkü davetçi doğal hayat yaşamak zorunda. Doğal hayat da ev ve evlilik ile oluyor.

Biz başlıklar hâlinde bu doğal hayatı nasıl davetçi gözü ile değerlendirip, sorunsuz geçirebiliriz üzerine konuşuyoruz. Allah’a davet işi yapacağız ama ayrı bir ev hayatımız da olacak. Bunu kastetmiyorum. Bu Hristiyan mantığıdır. Sabah çıkıyorsun evden, yüz kişiyi eğitiyorsun, akşam eve geliyorsun. Bu Hristiyan kafası. Din ayrı, ev ayrı. Bu lâiklik zaten. Böyle bir şeye lanet olsun. Evimizi Allah’a davet merkezine dönüştürmekten söz ediyoruz.

Bu hanımefendinin, Medyenli İki Kız’ın peşinden giden bu hanımefendinin evi, davet merkezi. Hedef bu. Bu davet merkezi olarak kullanacağımız evde evlilik açısından, aile mantığı açısından oluşabilecek sorunları konuşuyoruz.

İnşallah bu mukaddimem anlaşılmıştır. Burada önce bekâr kalmayı konuşmamız lazım. Davetçi olan erkek veya kadın için bir şey değişmez. Davetçi bekâr kalabilir, neden kalmasın ki? Bekârlık haram değil. Kimin evlenip kimin bekâr kalacağını herkes kendisi bilir. Dinimiz evliliği namaz gibi farz tutmamıştır. İhtiyacın oranında farzdır. İhtiyacın oranında vaciptir. İhtiyacının oranında da nafilidir.

Davetçi, akşam oturduğunda “evlilik mi delilik mi” diye bir şey düşünemeyecek kadar kendisini davete vermiş, onunla zaten evlenmenin bir anlamı yok, o zaten evlense de bir kadınlık veya erkeklik yapamaz. Ama bir noktaya gelmiş ki, daveti bile bekârlığından etkileniyor. Onun evlenmesi gerekir.

Burada çok önemli bir ayrıntıya temas etmem gerekiyor. Rabb'imden sizi ve bizi muhafaza buyurmasını niyaz ediyorum, binlerce kere dua ediyorum. Şunu unutmayınız. Bir insan davetçi, hoca, âlim, müçtehit, mücahit, yiğit, kahraman, şeyh, allame, Arş'ın gölgesindeki mücahit her şey olabilir. Asla harama karşı kimse garantili değildir. Çünkü peygamber değilsin. Şunu kesinlikle düşünmeyin. "İşim gücüm zaten Allah dedirtmek insanlara dolayısı ile ben de herhâlde zina tehlikesi yaşamam" Bu çocukluk olur. Şeytanın %100 ağında bulunmak olur. Şeytan işini bitirir senin.

Bilakis, tıpkı doktorlar, cerrahlar herhangi bir insandan daha fazla mikroplanıp hasta olmaya mahkûm oldukları gibi nasıl mesela şimdi ben oturuyorum sizinle burada beraberim. Herhâlde sizden bana mikrop bulaşmaz. Beraber yemiyoruz, beraber aynı tabaktan aynı çanakta su içmiyoruz. Ama doktor yara bere içindeki bir insanı kesiyor, o insanın kanı hep mikrop. Doktor adeta burnunu sokuyor, mikrop yuvasında doktor. Onun için de doktorun maske takması, hijyenik olması, eldiven takması, maşa ile tutması gerekir. Yoksa mikrobun içinde kalır.

Davetçi, zina, kumar, hırsızlık, ahlaksızlık açısından tıpkı cerrah doktor gibidir. Siz suç unsuru olarak ne biliyorsanız, bir davetçi bunlarla hep karşı karşıyadır. Tam bir cerrah gibi zaten bunlarla ilgileniyordur.

Uyuşturucu kitlesinin içinde, gençler uyuşturucu müptelasıdır. Davetçi olarak onlar ile meşgul iken bir gün o da uyuşturucunun tadına bakabilir. Hiç uzak şeyler değil bunlar. Hele hele zina ve zina etrafında dönen riskler, davetçi için de vardır. Bekârken de başta zina olmak üzere, bütün bu sözünü ettiğimiz Allah'ın haramları, sakıncalı şeyler davetçinin tedbir alması gereken, maske kullanması gereken hastalık durumundadır.

Bu yüzden davetçiye bekâr kalmasını hiç kimse tavsiye edemez. O yüzden Allah Teâlâ en başta söylediğim şekilde peygamberlerini hep kadınlı, çocuklu, aile sahibi olan kimseler olarak tanıtıyor. Davetçi herkesten önce evlenmelidir. Şunu hiç kimse ağzına almasın. "Evlence davet biter, ilim biter." Bu cahilce söylenmiş bir sözdür. Çok cahilce, aptalca söylenmiş bir sözdür. Allah peygamberlerini aile sahibi kimseler olarak örnek veriyor, evlence davete engel geliyormuş. Bu "ben kış olmadan hep baharda çiftçilik yapayım" demek gibi olur.

Elbette evlilik zor. Aile olmak, koca olmak, kadın olmak, anne baba olmak, dede olmak, kaynana olmak, gelin olmak zor elbette. İlave külfet getiriyor. Cihat ne? Kolay cihat var mı? "Ben şehit olmak istiyorum ama ölmeyeceğim, ölmeden şehit olmak istiyorum" Bu nasıl aptalca bir söz ise, "dinime hizmet edeceğim davet edeceğim" diye evlenmemek de budur. Ama biraz önce de söyledim evliliğin vaktini herkes belirler. Otuz beş kırk yaşına kadar bekâr kalabilir. "Şu anda ihtiyaç hissetmiyorum." Kırk yaşından sonra neden evlenecek ki? Allah Allah şart mı? Kırk yaşında evlenir, ömrünün sonrasını evli geçirir.

Ama her hâlükârda haramlar açısından davetçi, doktor gibidir. Haramların içinde hep aktif rol aldığı için herhangi bir harama batması riski çok yüksektir. Bu sebeple davetçinin bekârlığını risk görürüz.

İkinci nokta, evlence de evlilik sadece iyi koca seçmekle, iyi hanım seçmekle bitmiyor. Tamam, iyi koca, iyi hanım bulundu. Bu sefer o kocanın, kadının çevresinin de iyi olması gerekiyor. İyi başlaması evliliğin yetmiyor, iyi sürmesi gerekiyor. İyi sürüyor, bu sefer çocuklar meçhul bir âlemden geliyor. Meçhul bir âlemden gelen çocukları nasıl yetiştiriyorsun?

Umûmen bir Anadolu dedikodusu diyeceğim, dedikodudan daha ileri derecede bir Anadolu atasözü gibi ama doğru değildir bu. “Âlimden zalim, zalimden âlim” diye bir söz söylerler. Bunu ne için söylüyorlar biliyor musunuz? Anadolu halkı bunu uydururken haklı uydurmuş. Ama söz doğru değildir. Bu sanki kadermiş gibi anlaşılabilir. Çünkü Anadolu halkı, köyünde ona vaaz eden, şehrinde kürsüleri yıkan, mangalda kül bırakmaz mücahit adamların çocuklarının babaları gibi olmadığını görmüşler. Sonra camide namaz kılan filancaya bakmışlar, babası hapiste yatan filan katilin çocuğu. Filan meyhanecinin çocuğu da filan medresede hoca. “Yahu bu zalimlerden âlim geliyor, âlimlerden zalim geliyor.” demişler. Ama bu sanki Allah’ın kaderi, hep böyle olacakmış anlamına geliyor. Doğru değil bu söz. Fakat maalesef göz bunu görüyor.

Dolayısı ile çocuk meçhul bir dünyadan geliyor. Meçhul bir dünyadan geldiği için de herhangi bir garantisi yok. Mesela; “iki çocuğum olsa, fazla çocuğum olmasa, anca yetiştirebiliyoruz iki çocuğu” diyorlar ya, bu sefer sen bir gün “çoğalın sizin çoğalmanızla ben övünmek istiyorum kıyamet günü” hadisini Ebu Davut’ta karşılaştığında ne yapacaksın? “Bacılar bu hadisi okumayalım. Bu hadis çok önemli değilmiş” mi diyeceksin? Ya da “bu hariç Peygamberimiz hep doğru mu söylüyordu” diyeceksin. Ya da “iki çocuk ile çoğalırız yeteri kadar” diye yalan mı söyleyeceksin? Vefat ettiğinde yüz yirmi taneden fazla torunu olan Enes İbni Malik’in hadisini nasıl okuyacaksın sen?

Demek ki çocuk dünyası meçhul. Bu meçhul, yani kaderimizde nasıl bir çocuk olduğunu bilmiyoruz. Çocuksuzluk da olabilir kaderimizde. Nasıl olduğunu bilemiyoruz. Evlilik yapan davetçinin buna hazır olması gerekir. Tekrar ediyorum biz kaderi değiştiremeyiz. Ama böyle bir maceraya hazırlıklı girmek başka bir şey, her şeyin tertemiz olacağını, her doğan çocuğun hafız olarak doğacağını zanneden kör bir anlayış ile evliliğe girmek başka bir şey. Hazır oldun mu sen hiçbir meşakkat seni bunaltmaz. Ama o evlilikteki edebiyatlara kanarak evlenirsen, her doğan çocuğu da Yusuf aleyhisselam kadar güzel, Ebubekir kadar sıddık, Halit Bin Velid kadar da kahraman olacak diye beklersen o zaman delirirsin. İnsanlara bir şey konuşturamaz seni şeytan. Tam ağzını açıp “ey bacılar, ağabeyler” diyecekken çocuğun aklına gelir. “Şu anda çocuğun senin, hangi rezilliği nerede yapıyor belli değil, sen bu insanlara ne anlatıyorsun” der, elin kolun kırılır. Dilin dökülür. Ama hazırlıklı olursan Nuh aleyhisselamı Kur’an’dan okumuş birisi olarak rahat konuşursun.

Evlilikte karşımıza çıkan bir başka sorun, biraz önce de değindiğimiz gibi, bir davetçinin eşinin fâsık olması sorundur. Çok büyük bir sorundur. Fâsık bir koca, yani ahlaksızlığı olan, haramları alenen işleyen bir koca davetçi kadın için büyük bir sorundur. Ama bu büyük sorun beraberinde büyük bir dağ gibi sevap getirecek mi? Şüphesiz. Çünkü o her konuştuğunda onu dinleyenler, yazısını okuyanlar “kendi kocasını delirtti, burada bize vaaz veriyor” dedikçe o tıpkı ağzına böyle pamuk doldurulmuş, konuşması istenmeyen nefesi tıkanmış insan gibi olacak, bunalacak, içinden gözyaşları akıtip “Rabb’im bana yardım et, yalnız kaldım” diyecek.

أَنْتِي مَغْلُوبٌ فَأَنْتَصِرُ

“Tek kaldım Rabb’im, mağlubum bana yardım et” diyen Nuh’u hatırlayacak o zaman. Kendi kocası aleyhinde çalışıyor. Evden salmıyor veya aleyhinde propaganda yapıyor. “Boşa beni” diyor, boşamıyor. O kitap almak için biriktirdiği harçlıklarını alıyor, berbat yerlerde harcıyor.

Yani bunun ucu bucağı yok. Bu örnekleri sınırlamamız da mümkün değil. Davetçi dokuz yüz elli sene bu mücadeleye hazır adam ise, hazır kadın ise davetçidir. Değilse hocahanımdır o. Emekliliğine çok yoktur zaten biraz daha sabretsin. Bilemedin otuz sene çalışır. Ama davetçi hanım,

karısı, kocası düşmanı olsa da otuz sene çalışmaya hazırdır. Çocuğu onu öldürmeye kalksa bile, önemli değil. Allah'a davet edenler dokuz yüz elli senelik pil ile yola çıkar. Hocahanımın elbette sabrı azdır. Ona diyecek bir şeyimiz yok.

Davetçinin bir başka sorunu çocuk sorunudur. Çocuksuzluk zaten stres demektir. Evlendi ve çocuğu olmadı bu bir streştir. Çocuğu olunca davetçiyi iki sorun bekler. Birincisi, Âsiye'nin inşallah cennet arkadaşı kadın, inşallah Meryem ile beraber cennete girecek olan davetçi kadın anne ise - babalarda bu bölüm bu paragraf biraz daha farklıdır- ister davetçi olsun ister sahabe karısı olsun ne olursa olsun, ciğerinin bir bölümünü bebek olarak doğurmuştur o.

Bir kadının doğum yapması, anne olması demek onun merhamet duygularının bir bölümünün o çocukta kalması demektir. Anelik budur zaten. Böyle olduğu için ona anne denmektedir. Baba böyle olamadığı için anne olamamıştır. Rabb'imiz böyle bir plan takdir buyurdu. Bu nedir biliyor musunuz? Anne olmadan önce davetçi kadın yüz elli kişilik bir salonda mesela çocuk ile ilgili bir konuyu anlatırken arkalardan bir yerden iki tane çocuk yaramazlık yapsa, "hanımefendiler susturun şu çocukları, dikkatimi dağıtıyorlar" demek zorundadır. Kendisi anne olmuş bir davetçi kadın ise "susturun şu çocukları" diyemez. Oturur onlarla beraber ağlar ama susturamaz. Neden? Çünkü annedir, anneye "çocuğunu sustur" diyemez o. Neden? Onun ciğerleri, kalbinin bir parçası onda değildir zaten, çocuğunda kalmıştır.

Bu da davet çalışmalarını belli bir oranda etkileyebilir mi? Etkileyebilir. Normal midir? Normaldir. Yani davetçi kadın anne olduğunda onun duygusallığının farklılaşmasını normal görmemiz gerekiyor. Bu doğal bir şey. Aksi takdirde ruhban kadınlar gibi, kiliseye hizmete adanmış, hayat ile ilgisi olmayan, çarşıya pazara bile gitmeyen, İsa onları cennete koyacak mantığıyla yaşayan bir kadro oluşmuş olur biz de. Biz ne dedik en başta; hayatın içinden insanlar Allah'a davet edecekler. Çünkü peygamberler hayatın içinde bu işi yaptılar. Hayatın en içi de aile hayatıdır.

Çocukların oluşturduğu ikinci bir sorun daha var. Çocuk demek kendi başına dert demektir. Lohusalık döneminde ders yapamaz kadın, çocuğu hasta iken zor ders yapar, çocuğu büyüdüğünde onu medreseye gönderecek, okula gönderecek bunların hepsi kadının başında sıkıntıdır. Bunları kaynanasına, eltisine, görüncesine havale etse, bu bedeli ilerde öder. Nasıl öder? Sözü ettiğimiz yavruna senin eltin, görümcen ne kadar senin gibi davranacak ki? Sen insanların çocuğunu on puanlık yetiştirmek istiyordun, sen insanlar ile uğraşırken yedi puanlık çocuk yetiştirirsin. İhtimal, elinde olmayan bir çocuk da yetiştirebilirsin. Biraz önce verdiğim atasözünde âlimden zalim hikâyesindeki örnek bu.

Bu sebeple bilhassa davetçi kadınların erkek çocuklarında ciddi sorunlar olabilir. Çünkü erkek çocuklarıyla uğraşmaya genelde vakti olmayacak, babaya havale edecektir. Baba da ne kadar yapabilirse. Annenin boşluğunu üç baba ancak doldurabilir. Davetçi olsun veya ne olursa olsun bir annenin ortaya çıkardığı boşluğu doldurmak için üç baba gereklidir. Üç baba da olmayacağına göre bu demek oluyor ki; herkes annenin kıymetini bilecek, anneyi takdir edecek. Yine Anadolu atasözünden örnek verelim. Evde çocuk hasta olmuş, "evimizde hasta var" denmiş, baba hasta olmuş "evimizde hasta var" denmiş, anne hasta olunca "evimiz hasta" demişler. Hakikat budur. Anne yatağa düştü mü herkes yatakta demektir. Anne iyileşsin kocasının da çocukların da yüzü gülüyor demektir. Onun için bir, üç eder diye kanun kullanıyoruz. Üç baba ancak bir annenin yerini doldurabilir. Davetçi, ürküp davetten kaçmayacak, ürküp çocuk doğurmaktan kaçmayacak. Çünkü sen bu olaylara böyle körü körüne gitmeyip, imzalanmış kadere teslim olarak planlı bir şekilde çalışırsan, Allah da sana ona göre

yardım edecek. Ashabı kiram onca imkânsızlıkların yanında on, on beş çocuk babası olarak yaşadılar. Yedi, sekiz çocuk doğurdular ve hiçbir işlerini de aksatmadılar. Yetiştirdiler, ibadet ettirdiler. Neden? Büyük istediler Allah'tan, Allah da onlara büyük pasta verdi.

Sen en başta daha evlenmeden "biz bakamayız, bakamayız, bakamayız" diye bin defa tekrar edersen, bakamaz olursun zaten. Bakacaksın da bakamaz olursun. "Bu zamanda bakılmaz, bu zamanda bakılmaz" Sen Allah'a davet ediyorsun, sen "bu zamanda bakılmaz" diyorsun davet ettiğin insanların "hiç bakılmaz" diye yemin etmeleri gerekir o zaman. Yani kader böyledir, bu plan böyledir. Onun karşılığında da Allah senden himmet istiyor. Sıçramanı istiyor. Büyük düşün sen, "tamam benim de devam büyük" de diyor. Peki, burada son bir nokta daha, davetçinin aile hayatı ile ilgili bu bütün sıkıntıları anlattık. Peki, davetçi hazırlıklı olmalı dedik, bu hazırlık ne anlama geliyor. Nasıl hazırlık yapacak?

Birinci nokta, dünyayı tanımak gerekiyor. Dünya böyledir. Allah davetçiyi de davet edileni de böyle imtihan edecek. Dünyaya körü körüne bakmayacak. O televizyon haberlerindeki üstü pembe kaplı kadınlar için yazılmış "yüz kuralla cici annelik, yirmi kuralla anne olmak, on sekiz kuralla melek gibi çocuk yetiştirmek" haberlerine inanmayacak, yalan oğlu yalan bunlar. Hiçbir alakası yok. Bunların hepsi pansuman şeyler. Kaderinde ne olacağını, benim çocuğumun nasıl olacağını bilmiyorsun da sen bana nasıl "kuralla melek gibi çocuk yetiştir." diyorsun. Başka çocuklara test etmişsin, varsayımla konuşuyorsun. Bin tane ayakkabı getireceksin, bir tanesi benim ayağıma uyacak. Benim ayağıma göre olan ayakkabıyı sen nereden benim ayağımı görmeden biliyorsun? Ama istifade ederiz, ilimdir, bilimdir ayrı bir konu.

Dünya imtihan dünyasıdır. Herkes de boyuna postuna göre imtihan olacaktır. Sen, Nuh'un mesleğine talipsen Nuh gibi imtihan edileceksin. Hacı teyze hanım olarak ölmek istiyorsan, süt gibi bir hayat yaşarsın. Hiç derdin olmaz vallahi. Her sene de umreye gidersin, buna da itiraz etmiyorum. Ama "Âsiye ile aynı cennete sok beni Ya Rabb'i" diyorsan, çiviler ile bahçeye çakılacağı gün beklemen gerekir. Evet, belki Firavun seni çiviler ile toprağa çakmaz Âsiye'ye yaptığı gibi, çocukların firavunluk yapacak sana, kocan başka türlü işkenceler yapacak. Hazır olacaksın. Dünyayı tanımak gerekiyor.

İkincisi, davetçi mesela Salı günlerini davetle değil, ev işiyle ilgili olarak ayırdığında her günün bir saatini, tatil yaptığı günün iki saatini oturup kapıları kilitleyip bebeğini uyutup, akşama kadar, sabaha kadar, ne zaman ise bir saatini muhakkak Rabb'i ile baş başa kalmaya ayıracak. "Rabb'im" diye konuşmaya başlayacak. "Ben şöyle yaptım böyle yaptım, çocuklarımı da şöyle istiyorum, eşimi böyle istiyorum. Sözüme tesir ver Ya Rabb'i" diyecek. Yani, namazın dışında, iftar saati dışında, insanlar ile yaptığı duaların dışında dua vakitleri olacak. Eğer bir davetçi dua edemezse, özel dua bilemezse çatlar. Dinamit gibi de patlar. Dua rahatlatır. Kabul olur olmaz önemli değil. Duanın kendisi şifadır zaten.

Üçüncü olarak iki silahı hep belinde olacak. Bir sağ tarafta bir de sol tarafta silahı olacak. Kadın ama silah taşıyacak silahsız olmaz. Bilhassa kadın davetçi için bunu söylüyorum. Susmasını bilecek, sabretmesini bilecek. Susmak ve sabretmek kadın davetçinin silahıdır. Sabrettin mi peygamberlerin sistemini kullanmış olursun. Allah sana yardım eder.

وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ

“Sabır ve namaz ile Allah’tan yardım isteyin.” Davetçi sabreder. Namaz zaten kılıyor. Susmayı neden kastediyoruz? Çünkü davetçi genellikle konuşmaya alışmış, ikna yeteneği olan birisidir. Davetçi çocuğu ile kocası ile kaynatası ile kaynanası ile yani ona sıkıntı oluşturanlar ile düelloya girdiği zaman etrafından uzaklaştırmaya başlar. Onunla cebelleşemeyecekleri için, yazar-çizer bir kadın zaten bin kişiye konferans veriyor. Elbette kaynanası susup pusup önünde “Tamam, gelin, sen biliyorsun” diyecek ama bu sefer onu mağlup edemediği için hep altta kaldığı için arkadan arkadan planlar kurmaya başlayacak. Davetçi kadın susacak, sabreder. Elbette bu susmayı çocuğuna karşı, eşine karşı yani aile içi sorunlarda kullanıyor. Yirmi dört saat susmak değil. Meryem validemiz gibi susma orucu yapmayacak. Yani on konuşacağı yerde bir konuşacak. Etrafından küstürüp dağıtmamak için.

Dördüncü silahı davetçinin, istişare edecek. Binlerce kadının kalbine girip, onlara tesettürü, namazı, cihadı anlatabilirsin. Ama çocuklarına, pısrık kalabilir yetersiz görünebilirsin. “Yahu ben insanlara tesir ediyorum” deme. Sen insanlara tesir ediyorsun, çocuğun insan değil, senin çocuğun. Bu nedenle davetçi, bilgisine güvenmeyecek, istişare edecek. Kendisi gibi davetçilerle, çocuk konusunda ehil olanlarla, aile konusunda ehil olanlarla. Elbette kameralar önünde değil, gidip nasıl istişare ediyorsa sürekli fikir tazeleyecek.

Eğer bunu becerabilirse, istişareyi, fikir bunalımı geçirmez. Bakar ki dünya hep böyle zaten. Herkes böyle ulaşıyor. Davetçi, geçmişte böyle örnek olmuş diye düşünerek ve her işi kendi halletmeye çalışmadan yardım almayı bilecek, hizmet alacak. Mesela, en basit örneği veriyorum. Davetçi hanımefendi, kendisi çocuklarına Kur’an öğretmemelidir. Elif cüzünü, Kur’an-ı Kerim’i, ilmihâl bilgisini başka bir davetçiye verdirtmelidir. O da diğerlerinin çocuklarına öğretmelidir. Çünkü sen hem davetçisin, hem hocasın, hem de annesin. Çocuğa karşı iki silah kullanacaksın. Anneliğini kullandığında, hocalığın yıpranacak; hocalığını kullandığında anneliğin yıpranacak. Bu baba için de geçerli bir kuraldır.

O zaman ne yapacaksın? Senin gibi bir hocahanım ile yardımlaşacaksın. “Ben senin çocuklarına ilmihâl öğreteyim sen benim çocuklarıma öğret” diyeceksin. Çocukların önüne yeni bir yüz getireceksin. Bir başka örnek; davetçi hanımefendi, eğer çocuklarının evlilik ile ilgili macerasında “peki annecim, sen nasıl istiyorsan öyle olsun” diyeceğini düşünmüyorsa, hafif bir tereddüdü varsa bunu dayılarına, teyzelerine başkasına havale edecek. Kendi uzaktan bakacak.

Aksi takdirde davetçi enerjisini, çocuğu ile kavga, eşi ile kavga, kızı ile tartışma üzerinden bitirir. Hiçbir insanın sonsuz enerjisi yoktur. Her insanın pili biter. Sabrı da biter, pili de biter. En fazla Nuh aleyhisselam kadar sabredersen o da dokuz yüz elli senede bitti. O yüzden istişareyi bilmen gerekiyor. Yardımlaşma kuralını bilmen gerekiyor. “Ben kimseden yardım almam, ailemize kimseyi sokmam” dersin, dinamit senin elinde patlar.

Evet, tekrar özetleyecek olursak dedik ki, Âsiye kadın, davetçi kadın doğal bir hayat yaşamalıdır. Doğal hayat büyük oranda aile demektir. Aile ile yola çıkan davetçi kadın daha başarılıdır. Evet, daha çok meşakkat çeker. Bu hem sevabının daha çok olmasını sağlar, hem de doğal bir hayat yaşadığı için sözünün ve yazısının tesir etmesini sağlar.

Vel’hamdülillahi Rabbi’l âlemin.